

FÒRUM

José M. Cagigal

MÀRTIRS O CÒMPLICES

José Luis Conde Caveda

Llicenciat en Educació Física.
Entrenador Nacional d'Atletisme

Fa poc hem assistit a un dels més grans escàndols del món de l'esport, la persecució policíaca d'un escamot que any rera any feia les delícies de tots els amants del ciclisme.

El tracte rebut per la gendarmaria francesa ha pogut deixar molt que desitjar, però arribats a aquest punt caldria fer algunes reflexions.

La imatge que ha donat l'escamot ha estat de màrtirs d'una caça de bruixes sense quarter, però caldria analitzar l'origen de l'esmentada caça. L'escamot sota sospita de consum de substàncies prohibides per augmentar el seu rendiment.

Es pot entendre la indignació pel tracte rebut, encara que hagi estat llastimosa la manca de cohesió per reivindicar un major respecte a la dignitat humana. I és exclusivament en aquest punt on els ciclistes es poden considerar màrtirs. Màrtirs dels interessos comercials dels quals s'enriqueixen amb la salut dels corredors i els sotmeten a un desgast inhumà i on l'única manera de suportar-ho és a través del consum d'aquestes substàncies

prohibides. Alguns ciclistes ferits en l'elemental de la seva consciència es queixaven que no volien ser les mones del circ, però no van considerar que quan van signar el contracte per participar-hi estaven venent la seva pell al diable. Van acceptar de manera conscient la seva participació en la farsa i és en aquest punt on deixen de convertir-se en màrtirs per convertir-se en còmplices.

Còmplices des del moment en què accepten les clàusules del seu inhumà contracte: carreres amb perfils salvatgement dissenyats quant al volum i intensitat, recuperacions que no hi ha cap cos en el seu procés natural tinguin temps de fer i, a sobre, la conveniència que si volen guanyar o que guanyi el líder del seu equip hagin d'ingerir tot tipus de substàncies.

Per descomptat que és indigne el tracte dispensat i és d'admirar les pallisses que es donen aquests professionals per servir-nos esportistes, la qual cosa no ens eximeix també a nosaltres els espectadors de cert grau de complicitat. Però les coses clares, el ciclista, com tot professional d'elit

que accepti les regles del joc dictades pels qui no es moren a sobre la bicicleta o en una pista d'atletisme o en qualsevol altre lloc i que són els qui s'enriqueixen amb el patiment, la pressió i el desgast dels altres, n'és còmplice. I en aquest punt podem fer una última reflexió que poden tornar la complicitat en culpabilitat. Imagineu-vos per un moment que qualsevol de nosaltres estiméssim l'esport fins al punt de voler-nos convertir en esportistes d'elit, en campions d'Espanya, Europa o del Món, però que no vulguéssim sota cap concepte consumir cap substància, perquè des de la nostra consciència de l'ètica seria un frau enfront als qui no en consumeixen. I no val afirmar que a l'escamot tots en consumeixen i estan en desigualtat de condicions, perquè ara podríem fer la següent pregunta: ¿i què passa amb els qui no estan l'escamot mundial o en l'elit de qualsevol altre esport i els agradaria estar-ho i per això també es donen terribles pallisses encara que sense veure els resultats de forma tan significativa, que o prenen drogues o no

estaran mai més en aquesta elit? Doncs és precisament això l'injust i el que fa que el que accepti les regles del mesquí sigui còmplice i culpable a la vegada. Les solucions com veieu són complicades.

La primera reflexió de tots els esportistes, si val la pena que juguin amb la salut, els seu futur i les seves il·lusions amb tanta vilesa. Acceptar la complicitat en tota aquesta farsa i tornar a humanitzar l'esport, encara que les marques siguin menys estratosfèriques i més humanes, que al cap i a la fi és el que som, éssers humans.

La pitjor de les solucions, però la més digna encara que utòpica; que es creïn dos tipus de competicions, una per als qui no els importa les conseqüències del que estan acceptant en pro de l'espectacle i de l'enriquiment d'altres i una altra per als qui no vulguin arribar més lluny del que el seu cos els dóna de manera natural. D'aquesta manera, qualsevol que estimés l'esport podria participar, i per què no, competir-hi d'una manera ètica, lliure i responsable.